

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre arvonă (arrha). — Caracterul ei în legislația noastră. — Deosebire de la Codul francez, de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. II : Nae Marin Bătuca și alții, condamnați în criminal.

Idem : Ilie Cojocaru și Ioan Cojocaru.

Curtea de apel din București, s. I : Toma Țaciu cu N. R. Văcărescu.

Tribunalul Ilfov, secția comercială : N. R. Văcărescu cu Toma Țaciu.

Tribunalul județului Fălciu : I. Ch. Daniel cu Statul și cu M. Gr. Manu.

DESPRE ARVONĂ (arrha)

Caracterul ei în legislația noastră. — Deosebire de la Codul francez.

Prin arvonă (arrha) ⁽¹⁾, se înțelege ceea ce una din părțile contractante, în genere cumpărătorul (art. 1297, 1298 C. C.) sau locatarul (art. 1416), dă celei-lalte, fie pentru a asigura executarea contractului (arrha confirmatoria), fie pentru a-și procura mijlocul de a se putea desista de el (arrha penitentialis).

«Considerând, dice Curtea din Craiova, că, în teoria legii, arvona nu reprezintă de cât obiectul unei convențiuni accesorie la o obligațiune principală, prin ajutorul căreia părțile contractante își rezervă dreptul de dedicare de la o conven-

⁽¹⁾ Arrha (fr. les arrhes, ital. la caparra (art. 1217 C. ital.), nemfește Daraufgeld, Draufgeld, Haftgeld, Angeld, Handgeld, etc.), vine de la cuvântul grecesc ἀρραβών, care înseamnă gagiu, amanet : «Arrhabo sic dicta, ut reliquum reddatur : Hoc verbum a graeco ἀρραβών reliquum, ex eo quod debitum reliquit». (Marcus Terentius Varro, De lingua latina, V, § 175). «Arrha vero, dice un alt autor, est primum, quod pro re bonae fidei contracta emta ex parte datur, et postea completur... et dicta arrha a re, pro qua traditur». Cpr. Pothier, Pand., I, 49. Giorgio Giorgi, Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano, IV, 466, n. 2. Troplong, Vente, I, 138. Ortolan, Explic. des Instit., III, 1448, nota 1.

țiune proiectată între dênsele, sau un mijloc de constrângere pentru executarea unei convențiuni, fără de care una din ele nu ar putea ajunge la realizarea beneficiilor stipulate prin convențiunea principală, etc.» ⁽²⁾.

În cazul întâi, arvona este un semn a perfecțiunii contractului, *argumentum emptionis et venditionis contractae* ; în cazul al doilea, o facultate pentru părți de a se putea dedice sau lepăda de contract (*faculté de dédit, Reugeld oder Reubusse*, după denomiatiunea germană).

Ca și clausa penală, arvona presupune existența unei obligațiuni principale, a cărei accesoriu ea este (art. 1297), și care poate fi civilă, naturală, pură și simplă, condițională, cu termen, etc.

Ea consistă în genere în o sumă de bani, în *certa suma, certa pecunia* ⁽³⁾ ; nimic n'ar împedecea însă pe părți de a se servi în loc de bani, de un lucru mobil.

Dacă arvona a fost dată în scopul de a asigura executarea contractului (arrha confirmatoria), ca un semn numai a seversării tocmelei, sau ca o siguranță pentru împlinirea ei, după cum se exprimă art. 1220 din Codul Calimach (908 C. austriac), ea are, în cas de neexecutarea contractului din cauza unei din părți, toate caracterele și efectele clausei penale, cu această deosebire că ea consistă într'o prestațiune efectivă, ear clausa penală numai într'o promisiune ⁽⁴⁾.

Dacă arvona are din contra caracterul unei dediceri (arrha penitentialis) (art. 1224 C. Calimach, 910 C. austriac), ea se deosebește de clausa penală, căci, în asemenea caz, partea în culpă nu se poate lepăda de contract, dacă partea nevinovată urmărește executarea lui (art. 1298).

⁽²⁾ Dreptul din 1896, No. 35, p. 305.

⁽³⁾ Cpr. L. 11, § 6, Dig., 19, 1 și L. 8, Dig., 18, 3.

⁽⁴⁾ Cpr. Giorgio Giorgi, Teoria delle obbligazioni, etc., IV, 466. Boissonade, *Projet pour le C. C. de l'Empire du Japon*, II, 322, p. 331.

În asemenea caz, vânzarea considerându-se ca făcută sub condiție resolutorie, cât timp facultatea de dedicare n'a fost executată, riscul și pericolul obiectului vândut rămâne în sarcina cumpărătorului.

Dreptul de a se desista de la contract va fi exercitat în termenul indicat de convențiune, sau, în lipsa unei asemenea indicațiuni, în termenul fixat de justiție după cererea uneia sau alteia din părțile contractante.

În ori-ce caz, facultatea de dedicare nu mai poate fi exercitată în urma executării chiar parțiale a contractului (art. 1223 C. Calimach, 909 C. austriac⁽⁵⁾).

Când însă arvona este ea confirmativă, și când are ea caracterul unei dediceri?

În dreptul roman, această chestiune este foarte controversată. După Vinnius, Pothier, Mühlenbruch și alții, arvona se consideră în genere ca un semn, un *argumentum* a vânzării, fără a da părților, în lipsa unei convențiuni exprese, dreptul de a se desista de la contract⁽⁶⁾.

După alții însă, arvona, care, la început, era foarte probabil semnul exterior a consimțământului necesar la seversirea contractului, ar fi devenit un semn și o dovadă a perfecțiunii lui, *argumentum venditionis et emptionis contractae*⁽⁷⁾, dobândind apoi, sub Justinian, caracterul unei dediceri, a unui pact tacit, în virtutea căruia partea care refuzase de a executa contractul, putea să se dedică, adică să resilieze vânzarea, perdând arvona dată, sau restituind-o îndoit, chiar dacă nu s'ar fi știut nimic în privința ei, *licet super arrhis, nihil fuerit expressum* (Instit., Pr., in fine, III, 23, *De emptione et venditione*)⁽⁸⁾.

Acest din urmă sistem este formal admis în Codul lui Andronaki Donici. Eată, în adevăr, cum se exprimă art. 3 de sub capit. 11 din acest Cod, pentru vânzări: «Asupra tocmelelor, dacă s'aun întâmplat a se da arvona (care este ca o închizeșluire pentru ca să se fie de cuvânt), ori de era să se facă contractul vânzării înscris, ori de nu era să se facă înscris, partea ce se va căi, dacă va fi cumpărătorul, va perde arvona, ear dacă va fi vândătorul, va plăti arvona îndoit, măcar de și nu s'aun fost vorbit pentru acestea».

Tot cam în asemenea termeni se exprimă și Codul

Caragea: «De se va face vânzarea cu arvona, dice art. 31, partea III, capit. 2 din acest Cod, și se va căi vândătorul, dă înapoi arvona și mai plătește încă atât; ear de se va căi cumpărătorul, o perde».

Curtea din Craiova dice că legiuitorul actual n'a făcut de cât se reproducă această dispoziție a Codului Caragea⁽⁹⁾. Vom vedea însă că, cel puțin după părerea noastră, arvona nu are astăzi caracterul unei clauze de dedicare, ci este mai mult un mijloc de constrângere la executarea contractului și un acout asupra prețului.

Codul Calimach, în lipsa unei convențiuni contrare, consideră arvona ca un semn a perfecțiunii contractului: «Acea ce se dă la începutul unei tocmele, dice art. 1220 din acest Cod (908 C. austriac), trebuie să se socotească ca un semn numai a seversirii tocmelei, sau ca o siguranță pentru împlinirea ei, dacă nu ar fi urmat deosebită vorbă pentru aceasta între alcătuitoari; și aceasta se numește arvona»⁽¹⁰⁾. Și art. 1221 (908 C. austriac) adaogă: «Dacă tocmeala nu s'aun împlinit din viclenia unei părți, partea nevinovată poate să oprească arvona luată, sau să ceară îndoită acea dată de dânsa; ear dacă nu se va mulțami cu aceasta, poate să ceară împlinirea tocmelei, sau dacă aceasta nu va fi mai mult cu puțință, atuncea, paguba întâmplată ei».

Părțile pot însă, prin convenția lor, să stipuleze o globire de căință.

«Dacă la încheierea tocmelei s'aun hotărât anume, dice art. 1222 din acest Cod (909 C. austriac), suma ce trebuie să plătească una sau altă parte, de se va trage din tocmeală mai înainte de împlinirea ei, atunci suma această se dice globire din căință. La această întâmplare trebuie ori să se îplinească tocmeală, sau să se plătească globirea»; și art. 1225 din acelaș Cod (911 C. austriac) adaogă că: «nu se îndatorește să plătească globirea din căință acel ce din nevoe și din dovedită împrejurare, ear nu din vre o viclenie a lui, se împedecă la împlinirea tocmelei». Cu alte cuvinte, numai acel care prin culpa lui s'a pus în imposibilitate de a putea executa tocmeală, este obligat la plata globirei, nu însă și acel care nu o poate executa din cauze independente de voința lui (caz fortuit sau forță majoră)⁽¹¹⁾.

⁽⁵⁾ Cpr. Cas. rom., S-a 1. Bulet. anul 1890, p. 674.

⁽⁶⁾ Argument din L. 35, Dig., 18, 1, *De contrahenda emptione*; L. 2, Cod., 4, 45, *Quando liceat ab emptione discedere*; L. 17, Cod., 4, 45, *De fide instrumentorum*, etc. Acest sistem este susținut cu multă tărie de Cujacius, Vinnius, Doneau (Donellus), Voët, etc.

⁽⁷⁾ Gaius, *Instit.*, III, § 139 și *Instit. Justin.*, Pr., III, 23, *De emptione et venditione*.

⁽⁸⁾ Veđi în acest sens, Molitor, *Oblig. en dr. rom.*, I, 175. Demangeat, *Dr. rom.*, II, p. 300. Cpr. Savigny, *Das Obligationenrecht*, etc., II, § 79.

⁽⁹⁾ Veđi *Dreptul* din 1895, No. 37, consid. de la p. 308, coloana 2.

⁽¹⁰⁾ «*Quod enim arrhæ nomine datur, dice Harmenopol (Lib. III, tit. 3, De emptione et venditione in quo et de protimesei, ab initio), argumentum est et probatio emptionis venditionis contractæ, non ipse contractus*».

⁽¹¹⁾ Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a civ., anul 1868, p. 169. Aceiaș soluție este admisă și astăzi (art. 1297, 4°). Cpr. Tartufari, *Il Cod. di commercio italiano commentato*, I, partea II, 52, p. 64. Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, IV, 469.

Art. 1223 din acelaș Cod (909 C. austriac), oprește pe acela care ar fi executat contractul, fie măcar în parte, de a se mai putea desista de la densus, chiar de ar fi plătit globirea de caință.

În fine, trebuie să menționăm art. 1224 din acelaș Cod (910 C. austriac), care permite părților de a da arvonei, prin convenția lor, caracterul unei dediceri: «Dacă la darea arvonei, ȳice acest text, s'aũ tocmit tot o dată și dritul tragerei înapoi, fără a se hotări o deosebită globire din caință, atunci intră arvona în locul acelei globiri; deci, dar la întâmplarea tragerei înapoi, perde dătătorul arvona, ear primitorul o întoarce *îndoit*» ⁽¹²⁾.

Trebuie să observăm că textul suscitât din Codul Calimach ȳice din greșală că primitorul arvonei o întoarce *îndată*, însă se înȳeleȳe că legiuitorul a voit să ȳică *îndoit*, astfel cum se exprimă și textul corespunȳător austriac (*das Doppelte*), *duplum restituire compellitur* ⁽¹³⁾. Eată un caz în care judecătorul poate să rectifice eroarea materială strecurată în textul legȳei ⁽¹⁴⁾.

Dreptul roman și dreptul nostru anterior fiind astfel cunoscute, cată acum să vedem soluȳiunea admisă de legiuitorul francez și de Codul nostru.

Codul francez vorbește de arvona într'un singur text (art. 1590), *cu ocasiunea promisiunii de vȳndare*, ȳicȳend că fie care parte poate să revie asupra convenȳiunei sale, acea care a dat arvona perȳdȳend-o, ear acea care a primit-o restituind-o *îndoit*.

Legiuitorul francez presupune deci că arvona are un caracter de dedicare (*arrha pœnitentialis*). Remăne însă bine înȳeles că părȳile pot considera arvona ca un semn confirmativ a sevȳrșirei contractului (*arrha confirmatoria*), ceea ce poate să resulte fie din însuși termenii convenȳiunei, fie din împrejurările cauzei ⁽¹⁵⁾.

Aceasta fiind singura dispoziȳie care, în Codul francez, vorbește de arvona, autorii nu sunt de acord asupra efectelor arvonei date cu ocasiunea unui contract de vȳndare. Unii, în adevȳr, aplică vȳndărei, și chiar celor-lalte contracte, de exemplu schimbului ⁽¹⁶⁾, locaȳiunei, etc., regula formulată de art. 1590 în privinȳa simplei promisiuni de vȳndare, pentru că, după art. 1589 (eliminat

de legiuitorul nostru și de acȳel italian), promisiunea unei vȳndări echivalează cu însuș vȳndarea (*la promesse de vente vaut vente*), când părȳile aũ consimȳit reciproc asupra lucrului și asupra preȳului ⁽¹⁷⁾; ear alȳii consideră arvona ca un acot asupra preȳului, dacă nu se dovește contrariul ⁽¹⁸⁾. În fine, alȳii resolv chestiunea prin interpretarea voinȳei părȳilor, ceea ce este o chestie de fapt ⁽¹⁹⁾.

Aceasta este starea vechei noastre legislaȳiuni și a Codului francez asupra arvonei. În numărul viitor vom examina dificultăȳile la care arvona a dat loc în legislaȳia noastră.

(Va urma)

D. Alexandresco

JURISPRUDENȳA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȳIE ȘI JUȳSTITIE, Secȳia II

Audienȳa de la 29 Martie 1900

Președenȳia D-lui N. MANDREA, Președinte

Nae Marin Butucea, Nae Const. Radu, Nae Niȳă Durlea, Mihai D-tru Avram, Marin Stancu Bălașa și Ilie Vasile, condamnaȳi în criminal.

Curtea cu juraȳi.—Juraȳi.—Comisiunea de judecată.—Jurat ce nu șȳie carte.—Incapacitate.—Nulitatea verdictului.—(Art. 262 Pr. penală).

Sunt incapabili de a fi juraȳi, în materie criminală, cei ce nu șȳtiu citi și scrie românește.

Ast-fel verdictul juraȳilor este nul când se constată că în comisiunea de judecată a juraȳilor a luat parte ca jurat o persoană ce nu șȳie carte.

Decisiunea 311/900.—Casată decisiunea Curȳei cu juraȳi din jud. Dâmboviȳa No. 2/900, dupe recursul făcut de Nae Marin Butucea și alȳii.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. Liciu;

Pe d-l avocat C. Nicolăescu, în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror general D. Alexandresco, în conclusioni;

Deliberând,

«Rea constituire a Curȳii juraȳilor.

«Juratul Marin Tudor nu șȳtie nici citi nici scrie românește.

«S'aũ violat deci dispoziȳiile art. 262, alin. 4 din Procedura criminală».

Avȳend în vedere decisiunea Curȳii cu juraȳi supusă recursului;

Vȳzȳend art. 262 Pr. penală;

Considerând că după dispoziȳiunile al. 4 de sub citatul articol sunt incapabili de a fi juraȳi cei ce nu șȳtiu citi și scrie românește;

Considerând în speȳă că în comisiunea juraȳilor care a pronunȳat verdictul contra recurenȳilor a figurat ca jurat și Marin Tudor din comuna Cojocaru, plasa Cobia, judeȳul Dâmboviȳa;

Că însă acest jurat nu șȳtie nici citi, nici scrie, după

⁽¹⁷⁾ Aubry et Rau, IV. § 349, p. 339, nota 36. Baudry, III, 460. Guillouard, *Vente*, I, 20, etc.

⁽¹⁸⁾ Mourlon, III, 489. Laurent, XXIV, 27.

⁽¹⁹⁾ Marcadé, VI, art. 1590, p. 176. Thiry, III, 535, etc.

⁽¹²⁾ Cpr. art. 178, § 2, Cod. fed. al obligaȳiilor (Elveȳia).

⁽¹³⁾ *Instit.*, Pr., în fine, III, 23, *De emptione et venditione*. Cpr. art. 1221 din Codul Calimach, care mai vorbește de restituirea arvonei *îndoit*. Veȳi Cas. rom., S-a civ., anul 1864, p. 258.

⁽¹⁴⁾ Cpr. Laurent, *Supplément*, I, 10. Cas. fr. D. P. 92, I, 57. Veȳi și t. VI a lucr. noastre, p. 292, nota 2 și p. 713.

⁽¹⁵⁾ Marcadé, VI, asupra art. 1590, No. 1, în fine, p. 175. Laurent, XXIV, 27. Molitor, *op. cit.*, I, 180.

⁽¹⁶⁾ C. Lyon, D. P. 76. 5. 176. Cpr. Pothier, *Vente*, III, 509. Guillouard, *Id.* II, 919. Pand. fr., *Arrhes*, 63 urm., 78.

cum se dovedește din actele prezentate de apărătorul recurenților și din a căror autentificare cu No. 645/91 și No. 204/93 tribunalul Dâmbovița constată că în adevăr numitul Marin Tudor nu știe carte;

Considerând că ast-fel fiind acest jurat fiind incapabil de a figura în comisiunea de judecată, verdictul juraților este nul și dar mijlocul de casare este întemeiat;

Considerând că fiind vorba de constituirea juriului motivul este de ordine publică și dar poate fi propus direct dinaintea acestei Curți;

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu d. procuror general D. Alexandresco, casează, etc.

Audiența de la 28 Martie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ilie Cojocaru și Ioan Cojocaru

Curtea cu jurați.— Jurați.— Condițiuni.— Absolvirea cursului unui seminar.— (Art. 258 Pr. pen.).

Absolvirea cursului unui seminar ori de câte clase s'ar compune nu poate fi considerat de cât ca învățământul unei școli secundare, și deci cel ce a absolvit cursul unui seminar poate fi jurat în materie criminală.

Decisiunea No. 300/900.— Respins recursul făcut de Ilie Cojocaru și Ion Cojocaru contra decisiunii Curței cu jurați din județul Romanai cu No. 21/99.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier C. C. Ștefănescu;

Pe d-nul procuror general D. Alexandresco în concludență;

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de Ion Cojocaru și Ilie Cojocaru în contra decisiunii Curței cu jurați din Romanai cu No. 21 din 16 Decembrie 1899 prin care sus numiții au fost condamnați la reclusiune pentru că au aplicat lovitură cu voință care au cauzat moarte;

Având în vedere că apărătorul recurenților a redus numai la două motivele de casare;

Asupra primului motiv:

«Violarea art. 258 Procedura penală, de oare-ce doi din jurați din care s'a format comisiunea juriului de judecată Nicolae M. Popescu și Ștefan Marian nu întruneau condițiunile cerute de lege a fi jurați».

Considerând că din certificatele liberate de administratorul financiar respectiv constată că Nicolae M. Popescu este înscris între contribuabilii statului cu un venit anual imobiliar de 1500 lei, că afară de aceasta atât dânsul cât și Ștefan Marian se constată că au trecut clasele seminarului din R.-Vâlcea, că absolvirea cursului unui seminar ori de câte clase s'ar compune nu poate fi considerat de cât ca învățământul unei școli secundare;

Că ast-fel fiind sus numiții aveau condițiunile cerute de lege pentru a fi jurați și deci motivul urmează a se respinge ca neîntemeiat.

Asupra celui de al II-a mijloc de casare:

«Violarea art. 319 din Procedura penală, căci nu s'a numit un apărător lui Ilie Cojocaru, care să comunice cu dânsul pentru a i prepara și susține apărarea».

Considerând că acest mijloc este neexact în fapt, de oare ce în ziua când s'a luat lui Ilie Cojocaru interogatoriul prescriș de art. 318 Procedura penală, în aceiași zi i s'a numit și un apărător din oficiu, iar la ziua înfățișării procesului dânsul a fost însoțit de un avocat care a susținut apărarea lui ast-fel cum se constată din procesul-verbal dresat la 5 Octombrie 1899 și din decisiunea Curței cu jurați ce se atacă cu recurs;

Considerând că de alt mintrelea toate formele de procedură sunt îndeplinite și legea bine aplicată;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 26 Ianuarie 1900

Președenția D-lui M. IULIAN, Consilier

Decisiunea No. 7

Toma Țaciu cu N. R. Văcărescu.

Interdicțiune. — Punere sub consiliu judiciar. — Sentința ce o pronunță. — Comunicare. — Publicare. — Dacă în publicațiune trebuie trecut și numele judecătorilor ce au pronunțat-o. — Termen de publicare. — Neobservarea acestui termen. — Dacă are sancțiune. — Dacă atrage nulitatea sentinței. — (Art. 447 și 448 din Codul civil).

1) *Sentința judecătorească care ar pronunța interdicțiunea sau punerea unei persoane sub consiliu judiciar, trebuie a fi comunicată părților, înscrisă în registru și publicată prin Monitorul Oficial, și această sentință nu-și va avea efect de cât din ziua publicării.*

Această publicitate, legiuitorul cerând-o în scop de a se aduce la cunoștința terților micșorarea capacității persoanei, instanța care a pronunțat sentința și motivele pe care s'a basat, rezultă că a se cere să se treacă în această publicație și numele judecătorilor cari au pronunțat-o, ar fi o formalitate inutilă și necerută de spiritul legii. Așa, dacă publicația unei asemenea sentințe este valabilă chiar dacă nu conține și numele judecătorilor ce au pronunțat-o.

2) *Nepublicarea sentinței de punere sub consiliu judiciar prin Monitorul Oficial în termenul de 10 zile cerut de art. 447 din Codul civil, nu are nici o sancțiune dacă această formalitate nu s'a îndeplinit în acest termen, adică nu atrage nulitatea sentinței, întru cât publicarea nu este o condiție esențială a existenței incapacității.*

S'a ascultat: d-l avocat Țaciu, din partea apelantului Toma Țaciu, precum și d-nii avocați Eugeniu Stătescu, M. D. Korné și Henry Catargi, din partea intimatului N. R. Văcărescu, asistat de consiliul său judiciar.

Curtea,

Având în vedere că prin sentința apelată s'a admis acțiunea intentată de N. R. Văcărescu, cu asistența consilierului său judiciar, și s'a anulat două cambii în valoare totală de 50000 lei, semnate de acesta și posedate de apelant;

Având în vedere faptele și motivele din sus arătata sentință pe care Curtea găsim-le esacte, juste și întemeiate le adoptă în totul;

Având în vedere că apelantul a mai invocat înaintea Curței: 1) că sentința Trib. de punere sub consiliu judiciar a lui N. R. Văcărescu, nu este publicată în întregul ei și ca atare ea nu poate produce nici un efect față cu terții; și 2) că această sentință nefiind publicată în termen de 10 zile, de când a rămas definitivă, ci mult mai târziu, nu-i mai poate fi opozabilă;

Considerând că art. 447 Cod. civ., prevede că sentința judecătorească care ar pronunța interdicțiunea sau punerea unei persoane sub consiliu judiciar, trebuie a fi comunicată părților, înscrisă în registru și publicată prin *Monitorul Oficial*, iar art. 448 prevede că această sentință nu-și va avea efect de cât din ziua publicării;

Având în vedere că din *Monitorul Oficial* No. 65 din

25 Iunie 1897, se vede că sentința No. 2 a Trib. Ilfov, secția I din 4 Iunie 1894, prin care N. R. Văcărescu se pune sub un consiliu judiciar, a fost publicată în întregul ei, arătându-se instanța care a pronunțat-o, ziua pronunțării și numărul de ordine al sentinței: că scopul legiuitorului fiind prin această publicitate, să se aducă la cunoștința terților micșorarea capacității persoanei, instanța care a pronunțat sentința și motivele pe care s'a bazat, rezultă că a se cere să fie trecută în această publicitate și numele judecătorilor cari au pronunțat-o, ar fi o formalitate inutilă și necerută de spiritul legii, așa fiind, publicitatea sus arătatei sentințe, de și nu conține și numele judecătorilor, ea este cu toate acestea făcută în spiritul legii și deci valabilă;

Considerând că dacă și copia după această sentință comunicată lui N. R. Văcărescu, n'ar fi conținând și ea numele judecătorilor cari au pronunțat-o, aceasta de ar fi un motiv de nulitate nu l-ar putea invoca de cât densus, iar nu apelantul și în tot cazul această alegațiune a apelantului n'a fost cu nimic dovedită;

Având în vedere că dispozițiunile art. 447 Codul civil care prevede că sentința de punere sub consiliu judiciar va fi așpită în termen de zece zile în sala de audiențe precum și publicată prin *Monitorul Oficial*, n'are nici o sancțiune, dacă această formalitate nu s'a îndeplinit în acest termen; că ceea-ce rezultă însă din combinația acestui articol cu art. 448 este că o atare sentință constată numai și declară o stare sufletească preexistentă și subsistentă, dar nu creiază ea starea de incapacitate, și așa fiind atât hotărîrea cât și publicarea ei n'au importanță de cât în privința probei—actele posteriore publicațiunii sunt de drept nule, căci legea stabilește presumpția juris et de jure că terțiul cunoștea incapacitatea, iar cele anterioare se vor anula numai dacă se va stabili cunoștința terțiului despre această incapacitate;

Că așa fiind, publicarea nefiind o condițiune esențială a existenței incapacității, urmează că nefacerea publicațiilor în cele 10 zile prevăzute de art. 447 nu atrage nulitatea sentinței;

Pentru aceste motive, respinge apelul, etc.

(ss) M. Iulian, N. Budișteanu, Gr. Ștefănescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA COMERCIALĂ

Audiența de la 20 Martie 1899

Președenția D-lui OSCAR N. NICULESCU, Președinte

Sentința No. 867

N. R. Văcărescu cu Toma Țăciu

Incapacitate. — Interdicțiune. — Consiliu judiciar. — Acte făcute de incapabil. — Nulitate. — Când sunt nule. — Acțiune în nulitate. — Ce întorc din ce au primit cei incapabili. — (Art. 448 și 1164 Cod civil).

Acte. — Obligațiune sub semnătură privată. — Cambie. — Antidatate sau postdatate. — Cuî se poate opune. — Terțiu purtător de bună credință. — Dovada antidatatei sau postdatatei. — Presumpțiuni. — Când se admit. — Aprecierea judecătorului. — (Art. 1176, 1182 și 1203 Cod civil; art. 57 Cod comercial).

Cambii. — Antidatate. — Dacă constituie un quasi-delicț pentru cel incapabil ce a emis-o.

1) Sancțiunea incapacității sau necesității pentru

cel pus sub consiliu judiciar d'a fi asistat, în măsura în care există, este aceeași ca și în materia de interdicție și consistă în nulitatea actelor făcute fără formele legale.

Ast-fel, toate actele făcute, în urma publicării de interdicție sau fără asistența consiliului judiciar, vor fi de drept socotite ca fără ființă.

2) Dispozițiunea art. 1164 din Codul civil, după care minorii, interziși sau femeile măritate, când eșercită acțiunea în nulitate, în contra angagiamentelor lor, nu întorc ceia-ce au primit în urmarea acestor angagiamente în timpul minorității, interdicțiunii sau căsătoriei, de cât dacă se stabilește că au profitat de ceia-ce li s'a dat, se aplică și prodigului pus sub consiliu judiciar, căci există motiv identic de a decide: legea are de obiect de a l protege să nu fie vătămat prin actele ce face, și ar fi lezat, dacă ar trebui să restituie sumele sau lucrurile primite ce, din cauza stărei sale de slăbiciune, le-a cheltuit în mod zadarnic și risipit.

3) Obligațiunea sub semnătură privată, purtând o dată anterioară epocii când subscriitorul a fost pus sub consiliu judiciar, face credință de data ei în contra obligatului, cât el nu dovedește că a fost antidatată, și data actelor este de asemenea opozabilă și consiliului judiciar care în această privință nu este un terțiu.

4) Data arătată în cambie și în ori-ce alte titluri la ordin, precum și în girurile lor, se consideră drept adevărată până la proba contrariă.

5) Antidatarea sau postdatarea unui act, unei cambii în scop de a fraudă legea, de a eluda măsurile de protecțiune edictate de densus în favoarea incapabililor, se pot dovedi prin toate mijloacele de probațiune, și mai ales prin simple presumpțiuni, căci asemenea acte prin scopul ce urmăresc, nu se sèvresesc față cu martori, nici se constată prin contra-inscrisuri.

6) Presumpțiunile, pentru a fi admise, trebuiesc să fie precise, grave și concordante, când sunt mai multe, însă judecătorul poate să-și întemeeze convingerea sa pe o singură presumpțiune gravă și precisă, și are puterea suverană de a constata în faptele și circumstanțele cauzei existența presumpțiunilor, și de a aprecia gravitatea lor.

7) Dacă nulitatea unei cambii având o cauză ilicită sau a unei cambii smulsă prin dol semnatarului de primul beneficiar, nu poate, în principiu, fi opusă terțiului purtător de bună credință, nulitatea însă a unei cambii rezultând din incapacitatea subscriitorului, fie și disimulată, poate fi opusă chiar terțiului purtător de bună credință, căci legea voeste să apere pe incapabil contra propriei sale slăbiciuni.

8) Simplul fapt al antidatatei unei cambii din partea celui pus sub consiliu judiciar, sèvresit din slăbiciune, ușurință sau neexperiență la cererea și sub pasiunea unui creditor sau a ori-cărei alte persoane interesate, și fără să fie însoțit de vre-o circumstanță constitutivă de manopere dolosive și frauduloase, nu constituie un quasi-delicț și nu ridică incapabilului dreptul de a cere nulitatea obligațiunei sale în contra posesorului cambiei.

S'au ascultat: d-nii avocați I. N. Lahovari, Henry Catargi din partea reclamantului N. R. Văcărescu, asistat de consiliul său judiciar, precum și d-l avocat Petru Grădișteanu, din partea intimatului Toma Țăciu.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de N. R. Văcărescu, asistat de consiliul său judiciar, contra lui Toma Taciu, prin care cere anularea a două cambii în valoare totală de 50000 lei, emise de dânsul în ordinul lui Ghiță Dumitrescu și girate de acesta defendorului Toma Taciu;

Având în vedere că, în acțiune, reclamantul pretinde că cambiile sunt nule, fiind antedatate, adică emise după punerea lui sub consiliul judiciar, care a avut loc la 4 Ianuarie 1894, fără asistența consiliului judiciar, în scop de a fraudă legea și a paraliza efectele deciziunii justiției; că prin manopera antedatării, pretinsa obligațiune este pătată și de dol, mai este lipsită și de cauză, căci a fost obținută fără ca cel puțin să se fi dat echivalentul în numerar său în valoare.

In drept,

Considerând că sancțiunea incapacității sale necesității pentru cel pus sub consiliu judiciar de a fi asistat, în măsura în care există, este aceeași ca și în materie de interdicțiune și consistă în nulitatea actelor făcute fără formule legale: art. 448 al. 2 Cod civ., este comun interdicțiunii și consiliului judiciar și dispune, în adevăr, că toate actele făcute în urma publicațiunii de interdicțiune sau fără asistența consiliului judiciar, vor fi de drept socotite ca fără ființă;

Considerând că dispozițiunea art. 1164 Codul civil, după care minorii, interziși sau femeile măritate, când exercită acțiunea în nulitate, în contra angajamentelor lor, nu întorc ceea-ce au primit în urmarea acestor angajamente în timpul minorității, interdicțiunii sau căsătoriei, de cât dacă se stabilește că au profitat de aceea-ce li s'a dat, se aplică și prodigului pus sub consiliu judiciar, căci există motiv identic de a decide; legea are de obiect de a-l proteja să nu fie vătămat prin actele ce face; orî, ar fi lezat, dacă ar trebui să restituie sumele sau lucrurile primite, ce din cauza stărei sale de slăbiciune le-a cheltuit în mod zadarnic și risipit;

Considerând că sentința care numește un consiliu judiciar unui individ, nu are de efect de a face ca toate obligațiunile purtând o dată anterioară să fie presumate antedatate, posterioare numirii consiliului și nevalabile, afară numai de o dată certă; din contră, pe de o parte fraudă nepresumându-se, iară pe de alta, actul sub semnătură privată, recunoscut de acela căruia i se spune, având acelaș efect ca actul autentic între cei cari l-au scris și între cei care reprezintă drepturile lor (art. 1176 Cod. civ.), rezultă că obligațiunea sub semnătură privată, purtând o dată anterioară epocii când sub-scriitorul a fost pus sub consiliu judiciar, face credință de data ei în contra obligatului, cât timp el nu dovedește că a fost antedatat; că data actelor este asemenea opozabilă și consiliului judiciar care în această privință nu este un terțiu după termenii art. 1182 Codul civil;

Că această teorie este conformă chiar cu dispozițiunea art. 57 Cod. com. după care data arătată în cambie și în orî-ce alte titluri la ordin, precum și în girurile lor, se consideră drept adevărată până la proba contrarie;

Considerând că, dacă a existat convență între cele două părți pentru a antidata sau postdata o cambie, în scop de a face fraudă la lege, de a eluda măsurile de protecțiune edictate de dânsa în favoarea incapabililor, data constituie atunci un mijloc de a disimula fraudă și partea în drept este admisă, după dispozițiunea art. 1203 Cod. civ., să dovedească alegațiunile ei prin toate mijloacele de probațiune chiar, și mai ales prin simple presumpțiuni, căci asemenea acte, prin scopul ce urmăresc, nu se sèvresesc față cu martori, nici se constată prin contra-înscrisuri;

Considerând că dacă presumpțiunile, pentru a fi admise, trebuiesc să fie precise, grave și concordante, când sunt mai multe, nu este mai puțin adevărat că judecătorul ar putea să-și întemeeze convingerea sa pe o singură presumpțiune gravă și precisă, că el are putere suverană de a constata în faptele și circumstanțele cauzei existența lor, și de a aprecia gravitatea lor, că presumpțiunile admise pot să aibă de efect atât de a face ca partea litigantă, în favoarea căreia ele există, să obțină câștig, chiar după o anchetă acordată adversarului, cât și de a face să se respingă imediat ancheta cerută de cea-l-altă parte;

Considerând că, dacă nulitatea unei cambii având o cauză ilicită sau a unei cambii smulsă prin dol semnatarului de primul beneficiar, nu poate, în principiu, fi opusă terțiului purtător de bună credință, nulitatea însă a unei cambii rezultând din incapacitatea sub-scriitorului, fie și disimulată, poate fi opusă, cu tot creditul de care trebuie să fie înconjurată o cambie și cu toată circulațiunea lesnicioasă ce cată să-și asigure, chiar terțiul purtător de bună credință, căci pe de o parte, obligațiunea fiind vițiată în esența ei, transmisiunea prin gir către o terță persoană nu poate avea virtutea să consolideze în mâinile aceștia o datorie atinsă de un asemenea vițiu latent, iar pe de altă parte teoria contrarie ar face ca incapabilii să dispună de o protecțiune mai mult nominală de cât efectivă, ca protecțiunea ce legiuitorul acordă să fie cu totul ilusorie, așa că în opunerea ce se poate produce între interesul terțiului purtător de bună credință și interesul incapabilului pe care legea voește să-l apere contra propriei sale slăbiciuni, cel din urmă trebuie să prevaleze;

Considerând că din partea celui pus sub consiliu judiciar simplul fapt al antedatării unei cambii sèvresit din slăbiciune, ușurință sau in experiență la cererea și sub pasiunea unui creditor sau a orî cărei alte persoane interesate, și fără să fie însoțit de vre-o circumstanță constitutivă de manopere dolosive și frauduloase, nu constituie un quasi-delicț și nu ridică incapabilului dreptul de a cere nulitatea obligațiunii sale în contra posesorului cambiei.

In fapt:

Având în vedere că, prin sentința cu No. 2 din 4 Ianuarie 1894, Tribunalul Ilfov, secț. I, a ordonat punerea sub consiliu judiciar a reclamantului și această sentință a fost în urmă publicată prin *Monitorul Oficial*, conform dispozițiunilor legii;

Având în vedere că, din actele prezentate în instanță și din desbaterile urmate, se constată următoarele: În

anul 1891, cambiile semnate de N. R. Văcărescu însumează cifra de 1.196.962 lei; în anul 1892 totalul cambiilor se urcă la 4.612.624 lei, din care pentru mai mult din trei părți, cambiile au ca epocă de emisiune lunile Septembrie, Octombrie și Noembrie. După punerea sub consiliu judiciar a d-lui N. R. Văcărescu, familia lui în unire cu consiliul judiciar, răscumpără toate polițele ce li s'au prezentat, în valoare aproximativă de 2.500.000 lei, cu suma de 1.200.000 lei. Mai târziu, în cursul anilor 1896 și 1897 se vedea intențându-se un mare număr de acțiuni pentru plata altor cambii în valoare de 3.700.000 lei. Cum Tribunalul de comerț din Ilfov respinsese o primă cerere de anulare de cambii din partea lui N. R. Văcărescu pentru antidatare, pe motiv că publicarea sentinței de punere sub consiliu judiciar nu fusese regulat făcută, familia reclamantului face pentru a doua oară o nouă învoială cu toți proprietarii acestor cambii acordându-le cote variind între 20 și 30% și cu această ocaziune noul consiliu judiciar d-l S. Populeanu face în Octombrie 1897, întinse publicațiunii prin ziarele din țară, invitând pe toți creditorii lui N. R. Văcărescu să se prezinte la dânsul cu creanțele ce vor fi având spre a se aranja, ceea-ce a și avut urmare. Abia s'evârșit și acest al doilea aranjament în Februarie 1898, după cum rezultă din actul de transacțiune și ipotecă intervenit între reclamant și casa comercială Steriu & C-nie, atunci când afacerea cambiilor lui N. R. Văcărescu se credea cu totul terminată, se vede în Martie 1898, intențându-se iarăși nouă acțiuni în plată de alte cambii, în valoare totală de 6.500.000 lei aproximativ, purtând toate ca dată de emisiune lunile Septembrie, Octombrie și Noembrie 1893 și printre cari figurează și cambiile defendorului Toma Țăciu. Așa că, în acest scurt interval de trei luni, valoarea cambiilor semnate de reclamant se urcă la mai mult de zece milioane. În această stare de lucruri, N. R. Văcărescu, cu asistența consiliului judiciar, pornește în contra lor acțiuni în nulitate;

Considerând că, atât din cele ce preced, cât și din condițiunile în cari se prezintă imensul număr de cambii semnate de reclamant, rezultă în mod neîndoios că dânsul a usat de mijlocul antidatării. În adevăr, și mai întâi din sentința de punere sub consiliu judiciar, se stabilește că familia Văcărescu a recurs la această măsură din cauza pornirei iresistibile, ușurinței prea mari ce dânsul avea de a semna cambii; ori, cu toată hotărîrea de punere sub consiliu judiciar, starea morală ce a legitimat-o subsistând, N. R. Văcărescu găsea în antidatare mijlocul de a-și satisface slăbiciunea lui, iar alții la mijlocul de a i-o exploata. În al doilea rând, nu este admisibil ca numai în trei luni, Septembrie, Octombrie și Noembrie 1893, reclamantul să fi găsit a se împrumuta pe cambii cu suma colosală de zece milioane, atunci când la acea dată nu prezenta garanții de solvabilitate, el nu avea avere personală, se bucura numai de venitul dotei sale de 140.000 lei anual, nu era stipulat în actul zentral dotalitatea averii viitoare a soției și nimic nu făcea să se întrevadă o încetare din viață atât de apropiată a Elenei N. R. Văcărescu; mai mult, nu este admisibil ca ridicarea într'un interval așa de scurt, a unei sume atât de mare

din partea unui particular, să nu fi produs nici un fel de mișcare pe piața financiară, că aceste cambii în număr atât de considerabil să nu se sconteze de vre-o casă de bancă cunoscută, din contră, ele se vedea circulând pe prețuri derizorii, în comparație cu valoarea lor, în mâinile unor persoane fără avere, fără nici o pozițiune socială, și atunci când unele din ele trec în posesiunea unor comercianți, aceștia se fereau de a le trece în registrele lor. Pe lângă acestea nu se admite, dacă data lor ar fi sinceră, ca detentorii acestor cambii să le fi lăsat neprotestate, să se fi mulțumit cu o cotă variind între 10 și 25% din valoarea lor, și ca polițe de sutimi de mii de lei, să fi fost emise pe termen de 2, 3, 4 și 5 ani; dovadă în fine că N. R. Văcărescu a antidatat, este faptul constatat de instrucțiune că unele polițe cari nu au fost puse în circulațiune de Ministerul de finanțe de cât în cursul lunii Octombrie 1893 poartă dată de 20 Septembrie 1893;

Considerând că, o dată stabilit că N. R. Văcărescu a recurs la mijlocul antidatării, rămâne a se examina dacă în specie cambiele aflate în posesiunea defendorului Toma Țăciu sunt atinse de acest viciu;

Având în vedere că aceste cambii în număr de două, una de 22.000 lei și alta de 28.000 lei, poartă data de emisiune 20 Octombrie 1893 și scadența la 20 Martie 1894, că sunt girate de Ghiță Dumitrescu lui Toma Țăciu cu clausa fără oblig și regres în 27 Mai 1898, după cum rezultă din registrele comerciale ale defendorului, că sunt ne protestate și plata lor nu este cerută de cât în 1898;

Considerând că o serie de presumpțiuni concură spre a dovedi că aceste cambii au fost emise după punerea sub consiliu judiciar a reclamantului și prin urmare că sunt antidatate. În adevăr: a) dacă cambiele în litigiu ar fi avut ființa la epocile prevăzute în ele, este evident că la data scadenței, în Martie 1894, primul portor Ghiță Dumitrescu nu ar fi rămas impasibil, ci s'ar fi grăbit să reclame plata, să le protesteze, după cum obișnuiesc toți creditorii serioși, spre a putea lua măsură de asigurare, ca secuestrul și poprirea și să-și consolideze dreptul. Nimic cu toate acestea. Față cu suma importantă cuprinsă în aceste cambii, o asemenea inacțiune din partea unui mic comerciant, cum este Ghiță Dumitrescu și-l arată însuși defendorul Toma Țăciu la interogatoriul luat în instanță, stabilește inexistența cambiilor la acele epoci; b) după punerea sub consiliu judiciar a lui N. R. Văcărescu, familia lui împreună cu consiliul judiciar răscumpără toate polițele ce i s'au prezentat, și mai târziu în 1897 consiliul judiciar face întinse publicațiunii prin ziare, invitând pe toți creditorii reclamantului să se prezinte la dânsul cu creanțele ce vor fi având spre a se aranja. Este învedereat că dacă cambiile prezentate astăzi există atunci, Ghiță Dumitrescu nu ar fi lipsit a le produce spre achitare, chiar dacă nu i-ar fi convenit aranjarea propusă, totuși ar fi avut cel mai mare interes de a prezenta cambiele pentru a constata ființa lor la acea epocă; c) Ghiță Dumitrescu transmite defendorului Toma Țăciu cambiele la 27 Mai 1898. Este absolut imposibil de admis, dacă data lor ar fi sinceră, ca el să fi așteptat de la 1894, mai mult de 4 ani, fără să ceară plata, fără să le arate, fără să le prezinte la diferitele aranjamente fă-

cute de reclamant cu creditorii săi, cu tot sgomotul ce se făcuse de afacerea Văcărescu, preferind să tacă, să le țină ascunse și tocmai în 1898 să le gireze pentru suma de 2714 lei, atunci când ar fi putut obține pe ele suma de 10, 12 sau 15 mii lei, dacă le-ar fi prezentat la invitarea făcută de consiliul judiciar; d) faptul girării unor cambii în valoare de 50000 lei pentru o sumă atât de mică de lei 2714, dovedește până la evidență că el purta un vițiu, amenința un pericol, și care altul dacă nu incapacitatea emitentului? e) polițele poartă filigranul din 1884; ar fi fost făcute pe timbru cu milesimul acestui an. Din instrucțiunea urmată la Galați se constată că aceia cari au speculat în afacerea Văcărescu au căutat timbre cu filigrane din 1893 și că negăsind au luat cu milesimul 1884;

Considerând că din aceste presumpțiuni precise, grave și concordante, Tribunalul își formează convingerea că cambiile produse de defendor sunt emise în 1898 de N. R. Văcărescu și antidatate;

Considerând că: a) din răspunsurile date de defendor la interogatoriul luat în instanță și anume: că știe că N. R. Văcărescu era pus sub consiliu judiciar, că afacerea Văcărescu era o afacere în deobște cunoscută, că cunoștea că aranjamente avuseseră loc între reclamant și creditorii săi; b) din faptul că primise a se gira cambiile cu clauza «fără oblig și regres»; c) din faptul că pentru o sumă de 50000 lei constatată în cambii nu a dat de cât 2714 lei, rezultă că defendorul nu ignora că cambiile ce i se girau, erau atinse de vițiu antidatării și că prin urmare el nu poate fi considerat ca un terțiu purtător de bună credință;

Considerând că nu s'a stabilit cu nimic că N. R. Văcărescu, antidatând cambiile, a întrebuițat manopere frauduloase pentru a-și ascunde incapacitatea și să înșele pe terții, nici că a tras profit din sumele primite în schimbul lor;

Că, ast-fel fiind, acțiunea în nulitatea cambiilor intentată de N. R. Văcărescu contra lui Toma Tăciu este întemeiată și cată a se admite.

Pentru aceste considerante, redactate de d. președinte, admite acțiunea.

(ss) Oscar N. Niculescu, M. Durma, R. P. Voinescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 17 Martie 1900

Președenția D-lui G. GAVRILESCU, Judecător

I. Ch. Daniel cu Statul și cu M. Gr. Manu

Privilegiu și ipotecă. — Caracterul privilegiului. — Succesiune. — Creditorii ipotecari anteriori deschiderii succesiunii. — Taxe de mutațiune. — Privilegiul statului asupra întregii succesiuni pentru aceste taxe. — Dacă primează ipotecile anterioare. — Dacă este scutit de formalitatea transcripției. — (Art. 1725 Cod civil și art. 60 legea timbrului).

Privilegiul este un drept inherent calității creanței, și prin urmare, independent de timp, așa că efectele lui se produc atât în trecut cât și în viitor, și că consecința acestui principiu este că privilegiul, neregulându-se dupe prioritatea timpului, ci dupe favoarea cauzei, urmează să fie preferit creanțelor ipotecare, fie ele constituite înaintea chiar a deschiderii unei succesiuni.

Ast-fel creditorii ipotecari, anteriori deschiderii unei succesiuni, nu pot invoca beneficiul art. 1725 al. 2 din Codul civil, față cu privilegiul creat în favoarea statului, de art. 60 din legea timbrului și înregistrării, asupra întregii averi din care se compune o succesiune pentru taxele de mutațiune, privilegiu scutit de formalitatea inscripției.

Tribunalul,

Având în vedere că obiectul litigiului poartă asupra chestiunii de drept, dacă privilegiul Statului pentru taxele de mutațiune primează sau nu ipotecile anterioare deschiderii succesiunii; în specie, dacă Statul urmează să se îndestuleze, pentru suma de 51526 lei 45 bani ca taxă de înregistrare asupra succesiunii defunctului Const. Andreiopolu, din prețul vânzării moșiei Bazga, cu preferință înaintea lui I. Ch. Daniel, care are ipotecă asupra acestei moșii constituită înaintea deschiderii succesiunii;

Văzând că prin art. 60 din legea timbrului și înregistrării din 1881, în vigoare la deschiderea succesiunii lui Andreiopolu, se crează în favoarea Statului un privilegiu asupra întregii averi din care se compune o succesiune pentru taxele de înregistrare și altele, privilegiu scutit de formalitatea inscripției;

Considerând că privilegiul este un drept inherent calității creanței și, prin urmare, independent de timp, așa că efectele lui se produc atât în trecut cât și în viitor; și că consecința acestui principiu, este că privilegiul, neregulându-se dupe prioritatea timpului, ci dupe favoarea cauzei, urmează să fie preferit creanțelor ipotecare, fie ele constituite înaintea chiar a deschiderii succesiunii;

Considerând că dispozițiunile alineatului al 2-lea de sub art. 1725 Codul civil nu deroagă la acest principiu, ci aplică numai principiul neretroactivității proclamat de art. 1 Codul civil unor legi viitoare, cari ar crea în favoarea Statului privilegiul noul, posterior drepturilor câștigate de terțe persoane. Această reamintire ce o face legiuitorul în aliniatul al 2-lea de sub art. 1725 a principiului neretroactivității, și care ar părea o superfetatiune inutilă, se explică prin intențiunea ce a avut-o de a accentua temerea lui de a nu se face o aplicare abuzivă a unui drept deja exorbitant în sine;

O dovadă mai mult că acesta este înțelesul alin. 2, sunt termenii întrebuițați în redactarea lui. În adevăr, dacă legiuitorul ar fi voit să înțeleagă că ipoteca anterioară deschiderii succesiunii să fie preferită privilegiului Statului, ar fi zis: «tesaurul public nu poate avea un privilegiu...» sau «nu poate exercita dreptul său de privilegiu...», iar nici de cum «tesaurul public nu poate obține...». A obține, nu este sinonim cu a avea, și un privilegiu ca să-l poată cine-va avea, trebuie mai întâi să-l obție. Or, un privilegiu nu poți să-l obții pe cale de judecată, căci tribunalul constată numai existența unui privilegiu dar nu-l poate conferi. Privilegiul neexistând, nu se obține de cât prin o lege. Așa dar alin. al 2-lea din art. 1725 Codul civil, se referă la un privilegiu, neexistând în momentul deschiderii succesiunii, și pe care Statul neavându-l încă l'ar obține în urmă prin o lege specială. Numai acest nou privilegiu nu se poate opune terților care nu ar avea drepturi deja dobândite;

Considerând că, în specie, privilegiul actual al Statului, fiind stabilit prin legea timbrului și înregistrării de la 1881, lege anterioară drepturilor dobândite de I. Ch. Daniel, acesta nu poate invoca cu succes beneficiul aliniatului al 2-lea de sub art. 1725 Cod. civil.

Pentru aceste motive, redactate de d. judecător sindic D. C. Murguletz, respinge contestațiunea.

(ss) I. Gavrilescu, D. C. Murguletz, Grig. Vericeanu.